

Panun rakinoita

Teatteriasioista, entisiä ja tämänpäiväisiä.

Kysymys Oulun Näyttämön tulevaisuudesta on jälleen kerran vedetty kulissitoman teatterin, niinsanoakseni, parrasvaloihin. Sunnuntaina keskusteltiin valtuuston parلمان tihuoneessa asiasta ja pestiin pyykkiä oikein pesulaudoin ja "Merikosken saippuoin". Tarkoitushan nyt ei kait varsinaisesti ollut tämä, mutta tulipahan pesty, siinä ohessa. Pääasiaksi oli tarkoitettu ja muodostuikin kysymys siitä, mitenkä umpikujasta, veloista, pääsään. Ja siinä yhteydessä kunnallistamiskysymystä ja huoneustojuttua taas kertaalleen pohditiin.

Sivuullinen voi ajatella, että on

yksinkertainen juttu tehdä velkaa ja siten levittää kätensä, tehdä kummarrus yleisöön päin ja sanoa, että tjah, kaipa se kaupunki maksaa. Tällaisessa tilanteessa nyt kuitenkin tavallaan ollaan, joskohta teatterin kannatusyhdistyksellä tällaisenaan, kävi kunnallistamiskysymyksen kuinka hyvänsä, on niin paljon aikaa, että se hyvässä lykyssä voi taloutensa korjatakin. Vaikka, to tapuhuen, kyllä se heikoitaa näyttää oululaisyleisön turvin.

Siinä siinä ollaan. Pata kattilaa soimaa! Kunnallinen teatteri vaatisi kunnollisen teatterin ja kunnollinen teatteri toisaalta syntyisi se ainakin nimimerkin aivoitus on, vain kunnallisen teatterin puitteissa. Se kunnallinen teatteri josta nyt on oikein

toimikunta asetettu ehdotusta tekemään, on kyllä ainoa mahdollisuus, siitä ainakin asiasta keskustelemaan kokoonnutun suhteellisen pieni, mutta kuitenkin viimevuotisia kokouksia suurempi piiri, oli jokseenkin yksimielinen. Nähdäkseni on lähdeittävä tässä vaiheessa ylhäältä alaspäin, koska niin kauan on pyritty alhaalta ylöspäin eikä ole päästy. On saatava selkeä turvaksi ja tarjottava sitten mahdollisin voimin kerta kerran jälkeä kunnollista. Ehkäpä saadaaan oululaiset vähitellen innostumaan. Eräs kokouksessa mukana ollut tullista tullut kertoi, että Tampereella oli niin suuri innostus teatteriin, että jos siellä syyttä jäi pois ensi-illasta, niin piti jo tuttuja tavatessaan oikein hätävaleita keksiä. No, vähän pinnallistahan sellainen ensi-iltakuume saattaa olla, mutta hyvä niinkin paremman puutteessa. Kun päästäisiin siihen,

että hävetäisi, jollei hyvin haukuttua tai hyvin kehuttua kappaletta parin kuukauden kuluessa olisi nähnyt.

Kaupunkilaisen — siis heitä edustavan valtuuston — kannatoista ei vielä ole mitään tietoa, mutta toivottavasti kysymyksiä ei muodostu minkäänlaista kiistakysymystä, vaan ainoastaan kunnialkysymys kaupungille. Uusi ideaahan tämä ei ole, mutta ehkä se nyt on kypsä.

Nyt tätä tulikin jo niin paljon, että huoneustokysymys on lykättävä, jos mieli sanoa "kaksi sanaa" tänäiltäisestä Oulun Näyttämön ensi-illasta, vuoden ensimmäisestä. Yleensähan keuhkauden ohjelmisto lupaillee paljon enemmän kuin syyskauden. Mielenkiintonsa on myös tämäniltäisellä kappaleella. Väinö S y v ä n t e e n näytelmä Stenka Rasin. Venäläinen kansanballaadi Stenka Rasinista on maailman-

rumielinen sävel on kaikunutta sodankin päivinä yli rintamalinjojen, voisi sanoa. Muistan erään korsuillaan Vienan-Karjalassa kaminan lämmössä, jolloin eräs maailmanmatkailainen Stenkaa lauloi.

Maininta sopii tässä yhteydessä, että myös Ilmari Kianto on suomentanut Stenka Rasinin, vaikka käytännössä oleva suomennos on joisen käsialaa. Kianton suomennosta, erään Kannaksella vietetyn lauluillan tulosta, ei toisaiseksi ole painettukaan, mutta tapahtuu se lähiaikoina. Kun näytämömme nyt tämäniltäiseen on huolella valmistautunut, kun taiteilija Elo Kuosmanen on ohjannut tanssin, kun oikein orkeseri vastaa musiikista ja pääosassa vieraillee vanha ystävämmme Torsten Orell, niin tapaamme kait vihdoinkin entistä suuremmin joukoin vanhassa susiköökkin juhlasalissa.